

## ضرورت حذف یارانه انرژی با اولویت قاچاق پذیرها

حذف یارانه انرژی در برنامه سوم توسعه به اجرا درآمد و بر اساس آن قرار بود قیمت حامل‌های انرژی متناسب با نرخ تورم به صورت تدریجی افزایش یابد اما در مجلس هفتم و پس از آنکه سیاست ثبات قیمتی مورد تصویب نمایندگان قرار گرفت اجرای این برنامه نیز به تعلیق درآمد که اجرای آن می‌توانست بسیاری از مشکلات کنونی دولت را در بخش انرژی مرتفع سازد.

به گزارش سایت خبری پرسون، حمید رضا صالحی رئیس کمیسیون انرژی اتاق ایران نوشت: این در حالی‌است که هم اکنون بر اساس اعلام آژانس بین‌المللی انرژی ایران با پرداخت سالانه ۸۶ میلیارد دلار رتبه نخست را در پرداخت یارانه به خود اختصاص داده و پس از آن کشور چین با جمعیت یک میلیارد و ۵۰۰ میلیون نفری با ۳۲ میلیارد دلار رتبه دوم را دارد.

از سوی دیگر شرایط تحریمی و تشدید بیماری اقتصادی نشان دهنده آن است که تداوم این روند برای دولت سخت و یا حتی غیر ممکن است. ضمن آنکه در مصرف بهینه انرژی نیز آمارها گویای آنست که اهداف متصور عملیاتی نشده‌اند همچنین در تولید و سرمایه‌گذاری نیز شاهد کاهش بوده‌ایم به‌گونه‌ای که نه تنها کاهش سرمایه‌گذاری در حوزه گاز باعث کاهش فشار و تولید در میدان‌های گازی پارس جنوبی شده بلکه در حوزه برق نیز خاموشی‌های تابستان که زبان‌بالایی را هم به صنایع هم به بورس وارد کرده نشان دهنده کاهش سرمایه‌گذاری در این حوزه است.

بنابراین آنچه مسلم است ادامه این روند امکان‌پذیر نبوده و دولت باید سیاستی را در این رابطه اتخاذ کند. البته این سیاست به معنای حذف یکباره تمامی یارانه‌های حامل‌های انرژی نیست اما قطعاً دولت باید سیاست خود را در این زمینه به صورت شفاف اعلام کند که در چه بازه زمانی و با چه اولویتی برنامه حذف یارانه‌های پنهان را دنبال می‌کند.

به‌عنوان مثال در برخی از حوزه‌های انرژی همچون گازوئیل و بنزین که قاچاق‌پذیر هستند دولت باید با اولویت قرار دادن این حوزه‌ها و واقعی کردن قیمت‌ها ضمن کاهش مصرف از قاچاق نیز جلوگیری کند اما در حوزه برق می‌تواند این سیاست را به صورت تدریجی و بازه زمانی چند ساله انجام دهد. باید توجه داشت در کنار اجرای این سیاست اطلاع‌رسانی و آگاه‌سازی جامعه از اهدافی است که می‌تواند به اجرای این سیاست کمک کند تا مردم آگاه باشند منابعی که از حذف یارانه انرژی حاصل می‌شود در زیر ساخت‌ها هزینه می‌شود یا به صورت نقدی به افراد تخصیص می‌یابد که خود یکی از عوامل موثر در رشد نقدینگی و افزایش تورم به شمار می‌رود.

البته همگام با این سیاست نباید از نقش بخش خصوصی نیز غافل شد چرا که بخش خصوصی پویا زمانی می‌تواند در تولید نقش‌آفرینی کند که دولت کوچک شده باشد و با ایجاد رقابت‌پذیر می‌تواند محور توسعه قرار گیرد.

توجه: مطلب مندرج صرفاً دیدگاه نویسنده است و رسانه پرسون در قبال آن هیچ موضعی ندارد.

منبع: آرمان ملی